

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/64/2024                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8113209641                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 18.06.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Holíč             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:8113209641.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1. I. A., narodenej XX. Z. XXXX, K., Y. XX, 2. J. F., narodenej XX. Q. XXXX, K., Y. XX, 3. L. F., narodenej XX. M. XXXX, K., Y. XX, zastúpených Advokátskou kanceláriou BABIN, PETKO & partners s. r. o., Prešov, Hlavná 29, proti žalovaným: 1. E. H., narodenej XX. O. XXXX, K., O. XX, 2. F. Z. Š., narodenému XX. Z. XXXX, V. XXX, 3. M. E., narodenému XX. N. XXXX, L. H. XX, zastúpeným advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom, Prešov, Hlavná 19, o určení, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/90/2013, o dovolaní žalovaných 1. až 3. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. októbra 2023 sp. zn. 22Co/36/2022, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1. až 3. majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. novembra 2021 č. k. 10C/90/2013-545 rozhodol nasledovne: I. Súd určuje, že novovytvorená parcela podľa geometrického plánu vyhotoveného dňa 27. 2. 2016 F. Z. G., úradne overeného pod č. G1-366/2016, ktorý tvorí prílohu znaleckého posudku č. 1/2016, číslo parcely XXXX/XXX, o výmere 11755 m<sup>2</sup>, druh pozemku: trvalý trávnatý porast, v k.ú. K.Š., patrí do dedičstva po Z. H., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX. X. XXXX, v podiele 1/2. II. Súd určuje, že novovytvorená parcela podľa geometrického plánu vyhotoveného dňa 27. 2. 2016 F. Z. G., úradne overeného pod č. G1-366/2016, ktorý tvorí prílohu znaleckého posudku č. 1/2016, číslo parcely XXXX/XXX, o výmere 11755 m<sup>2</sup>, druh pozemku: trvalý trávnatý porast, v k.ú. K., patrí do dedičstva po M. H., rod. N., nar. X. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, Y. XX, K., v podiele 1/2. III. Žalobu voči žalovaným v 2. až 11. rade zamieta. IV. Vzájomnú žalobu žalovaných v 12. až 14. rade zamieta. V. Žalobcovia v 1. až 4. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným v 2. až 11. rade trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o ich výške samostatným uznesením. VI. Žalovaní v 12. až 14. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom v 1. až 4. rade trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o ich výške samostatným uznesením. VII. Žalovanému v

1. rade náhradu trov konania nepriznáva. VIII. Žalovaní v 12. až 14. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť znalečné F.. Z. G. v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o jeho výške samostatným uznesením. Poznámka dovolacieho súdu - stranami sporu na strane žalovaných boli aj pôvodní žalovaní 1. až 11., voči ktorým bola žaloba zamietnutá, rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k nim nadobudlo právoplatnosť, nebolo predmetom odvolacieho prieskumu, nezostali preto už ďalej stranami sporu a účastníkmi dovolacieho konania. Na strane žalovaných preto zostali stranami sporu pôvodní žalovaní 12. až 14., teraz označení ako žalovaní 1. až 3.

1.1. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa § 123, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie bola podľa nariadenia 104/1945 Sb. nar. SNR skonfiškovaná parcela - mpč. XXXX o výmere 64000 m<sup>2</sup> zapísaná v PKV č. XXX, k.ú. K., na meno I. N., F. S. a O. L.. Na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie sa navrátil podiel O. L. vo výške 1/3 k uvedenej nehnuteľnosti v prospech jej detí. Táto časť pôvodnej mpč. XXXX sa v súčasnosti nachádza v priestore záhradkárskej osady „S.“. Zvyšok mpč. XXXX bol prerozdelený medzi prídelcov Z. H. s manž. (právny predchodcovia žalobcov), Z. H.Ň. (právny predchodca žalovaných v 2.-11. rade) a Z. E. s manž. (právnych predchodcov žalovaných 12.-14. rade). Nebolo sporné, že strany konania sú právni nástupcovia po pôvodných prídelcoch. Vlastníctvo právnych predchodcov žalobcov teda vyplýva z výmeru o vlastníctve pôdy a z prídelovej listiny, ako aj konečného prídelového plánu, podľa ktorého mala byť Z. H. pridelená do vlastníctva parcela s výmerou 10847 m<sup>2</sup>. Ku konečnému prídelovému plánu nebolo zrealizované zameranie jednotlivých prídelov. Z. H., rovnako ako aj ďalší prídelcovia, sa ujal držby predmetnej parcely v roku 1947. Dôkaz o tom, ako noví vlastníci užívali svoje prídeľy pred dekonfiškáciou a po nej, predstavujú letecké snímky z roku 1949 a 1955. Taktiež svedectvo o priebehu hranice podal žalovaný v 5. rade, z ktorého súdny znalec, F. G., vychádzal pri vyhotovení geometrického plánu č. 1/2016. Rovnako žalovaní v 12.-14. rade vo svojom vyjadrení potvrdili, že žalovaná v 12. rade ukázala v prírode viditeľný markantný bod - dub, ktorého vek presahuje dobu rozdelenia parciel a ktorý sa zhoduje s tým, čo tvrdil žalovaný v 5. rade. Na dub ako hraničný bod poukázal aj žalovaný v 13. rade. Pri zápise vlastníckeho práva Z. E. a jeho manželky S. v roku 1998 nebolo zohľadnené zníženie výmery prídelu v dôsledku dekonfiškácie, keďže v súčasnosti celková výmera parciel vo vlastníctve ich nástupcov činí 30.656 m<sup>2</sup> (28.942 m<sup>2</sup> + 1.714 m<sup>2</sup>), pričom podľa Konečného prídelového plánu im malo patriť „iba“ 21695 m<sup>2</sup>. Na základe uvedeného prvoinštančný súd určil, že do dedičstva po nebohom Z. H. a jeho neb. manželky M. H. patrí parc. CKN č. XXXX/XXX vytvorená na základe geometrického plánu F.. Z. G. číslo 1/2016. Naliehavý právny záujem na takomto určení vyplýva zo skutočnosti, že v súčasnosti nie sú ich právni predchodcovia evidovaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci pridelennej parcely, ktorú nadobudli na základe výmeru o vlastníctve a prídelových listín.

1.2. Žalovaní v 12. - 14. rade sa v konaní snažili spochybníť priebeh hranice medzi prídelom Z. H. a Z. E. predložením geometrického plánu č. 52/2019 vyhotoviteľa ADYTON s.r.o. a následne súkromným znaleckým posudkom F.. Q. Š. K.. a v ňom nachádzajúcim sa geometrickom pláne č. 05/2021, najmä z dôvodu existencie chatky užíwanej žalovaným v 14. rade na hranici resp. v bezprostrednej blízkosti hranice určenej geometrickým plánom F.. Z. G.. Súd prvej inštancie podotkol, že tieto dôkazy sa nezhodujú ani čo do priebehu hranice prídelu Z. E., no je nutné podotknúť, že oba posunuli východnú hranicu prídelu Z. H. viac smerom na západ, čo súvisí s predmetnou chatkou. F.. Q. Š. K.. vo svojom posudku síce graficky skonštruoval konečný prídelový plán podľa výmer jednotlivých prídelov, no nie je zrejmé, z akých podkladov vychádzal pri stanovení hraničných (lomových) bodov. Čo sa týka ním vypočítanej výmery, prvoinštančný súd poukázal aj na to, že znalec nevykonával meranie na mieste samom. Zároveň výmera parciel, či už v pozemkovej knihe resp. katastri nehnuteľností, nepredstavuje záväzný údaj. Podľa pozemkovej knihy mala mpč. XXXX výmeru 64800 m<sup>2</sup>, pričom z tohto údaju sa matematicky odvíjal aj Konečný prídelový plán [21600 m<sup>2</sup> (dekonfiškát) + 10847 m<sup>2</sup> + 10847 m<sup>2</sup> + 21695 m<sup>2</sup> = 64989 m<sup>2</sup>]. Rozdiel predstavuje 189 m<sup>2</sup> (64989 m<sup>2</sup> - 64800 m<sup>2</sup>). Rozdiel medzi výmerou uvedenou v geometrickom pláne F.. Z. G. (11755 m<sup>2</sup>) a výmerou konečného prídelu Z. H. (10847 m<sup>2</sup>), t.j. 908 m<sup>2</sup>, by mohol predstavovať diel v ľavej hornej časti geometrického plánu, ktorý by podľa leteckej snímky z roku 1955 mohol zasahovať do tzv. dekonfiškátu. Súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovaným v 2. - 11. rade z dôvodu nedostatku ich pasívnej vecnej legitimácie, keďže títo nie sú evidovaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci pozemkov, ktorých sa týka geometrický plán F.. Z. G. a

taktiež zamietol vzájomnú žalobu žalovaných 12.-14. rade voči žalobcom z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, nakoľko títo sú v súčasnosti evidovaní na LV XXXX, k.ú. K. ako vlastníci parc. EKN č. XXXX/X a parc. EKN č. XXXX/XXX.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 12. až 14. rozsudkom z 26. októbra 2023 sp. zn. 22Co/36/2022 potvrdil rozsudok vo výroku I., II., IV., VI. ohľadom žalobcov v 1. - 3. rade a VIII. Priznal žalobkyniam v 1. - 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v 12. - 14. rade spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením. Náhradu trov odvolacieho konania žalovaným v 1. - 11. rade nepriznal.

2.1. So zreteľom na obsah odvolania žalovaných v 12. - 14. rade boli v odvolacom konaní preskúmané výroky I., II. napadnutého rozsudku, ktorými súd prvej inštancie žalobe vyhovel, ako aj s nimi súvisiace výroky VI. a VIII. o trovách konania a výrok IV. o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaných v 12. - 14. rade. Keďže výrok III., ktorým bola žaloba voči žalovaným v 2. - 11. rade zamietnutá a s ním súvisiaci výrok V. o trovách konania medzi žalobcami v 1. - 3. rade a žalovanými v 2. - 11. rade, žalobcovia odvolaním nenapadli, neboli preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako také nadobudli právoplatnosť. Rovnako ani žalovaný v 1. rade odvolanie voči výroku VII. nepodal.

2.2. Odvolatelia vo svojom odvolaní vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam prakticky len zopakovali svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplyva z nej, že sa nestotožnili so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s tvrdeniami odvolateľov v tom zmysle, že síce prídelovú listinu právneho predchodcu žalobkyni nespochybňujú, avšak zdôrazňujú, že nedošlo k reálnej delbe medzi prídelcami, čo tvrdili už v prvoinštančnom konaní, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že už v priebehu konania samotní odvolatelia poukazovali na v prírode existujúce vymedzenia hraníc medzi jednotlivými prídelmi. K uvedenému už zaujal stanovisko aj súd prvej inštancie, a to v bode 12 napadnutého rozsudku. Neobstoja preto tvrdenia odvolateľov, že k reálnej delbe medzi prídelcami nedošlo, pretože už samotní odvolatelia v priebehu konania poukazovali na v prírode existujúce vymedzenia hraníc medzi jednotlivými prídelmi. Odvolanie žalovaných týkajúce sa nesprávnosti zamietnutia ich vzájomnej žaloby z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu hodnotí odvolací súd ako nedôvodné. Dôvody zamietnutia vzájomnej žaloby súd prvej inštancie popísal v bode 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaní nedisponujú naliehavým právnym záujmom, pokiaľ sa domáhali určenia vlastníckeho práva k tej časti parcely č. XXXX/X, v ktorej sú evidovaní v súčasnosti na LV č. XXXX k.ú. K. ako vlastníci predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie zároveň odôvodnil zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej legítimácie žalovaných v 2. - 11. rade (ods. 13 napadnutého rozsudku). Námietskou odvolateľov o nesprávnosti zamietnutia žaloby proti žalovaným v 2. - 11. rade sa odvolací súd ani nemohol v podmienkach kontradiktórnosti civilného sporového konania zaoberať, nakoľko títo účastníci odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie nepodali.

2.3. Podstatnou odvolacou námietkou odvolateľov je argumentácia o neprihliadnutí na nimi predložený znalecký posudok znalca F.. Š., K. a nekritické prevzatie záverov znalca F.. G. bez vykonania konfrontácie znalcov F.. G. a F.. Š., K.. Súd prvej inštancie v bode 7.20 vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré uprednostnil v konaní závery znaleckého posudku F.. G., ktoré sa opierali aj o svedeckú výpoveď najstaršieho svedka pána H. v spojení s vykonanou ohliadkou a leteckými snímkami, ktoré znalec v rámci posudku zabezpečil, pričom tieto v zásade súhlasili s výpoveďou svedka pána H. ako najstaršieho žijúceho svedka, ktorý hranice ukázal. Navyše znalecký posudok F.. G. č. 20/2013 prihliadol aj na dekonfiskáciu a zohľadnil pomery prídelov jednotlivých spoluvlastníkov. Z hľadiska voľnej úvahy súdu prvej inštancie v kontexte s inými vykonanými dôkazmi v konaní odvolací súd hodnotí závery súdu prvej inštancie o relevantnosti a uprednostnení znaleckého posudku F.. G. (ods. 15 napadnutého rozsudku) ako logicky konzistentné, ktorého závery boli potvrdené aj inými dôkaznými prostriedkami - výpoveď najstaršieho svedka pána H. (žalovaný v 5. rade) na ohliadke vykonanej znalcom F.. G..

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaní 1. až 3. (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a aby vec vrátil odvolaciemu súdu, resp. súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces a prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP opreli o tvrdenie, že rozhodnutia súdov sú zmätočné a nepreskúmateľné, neodpovedajú na všetky otázky, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Súdny použiť v tomto prípade pri aplikácii práva ustanovenia § 123, § 126 a § 132 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení noviel bez toho, aby zdôvodnili, prečo sa riadili týmito právnymi ustanoveniami a aplikovali ich na právne vzťahy, ktoré vznikli v roku 1948, teda počas platnosti uhorského občianového práva. Súdny logicky a právne neodôvodnili vo svojich rozhodnutiach, z akého právneho titulu určili, že do dedičstva po nebohom Z. H. a jeho manželke M. H. patrí sporná parcela vytvorená geometrickým plánom F. Z. G.. Podľa súdu rozhodnutie o prídelení pre Z. H. nebolo zapísané v pozemkovej knihe počas platnosti uhorského občianového práva a nemohol vlastníctvo ani vydržať od roku 1947 do roku 1956, pretože v tomto roku bol pozemok zabratý Jednotným roľníckym družstvom. Súd dostatočne neodôvodnil, prečo sporný pozemok ohraničil tak, ako to urobil, napriek tomu, že sa v spise nachádza viacero dôkazov o tom, že výmery jednotlivých prídelení neboli nikdy rozmerané, boli vytvorené z jednej parcely - mpč XXXX a sami prídelenia ešte v roku 1957 kontaktovali radu MsNV o vymernení prídelení po dekonfiškácii, lebo majú medzi sebou spory. Potom ani tvrdenie znalca o tom, že družstvo zabralo pozemky v roku 1956, nemôže byť pravdivé, lebo v roku 1957 pozemky ešte užívali prídelenia. Súd sa mal zaoberať tým, či vzhľadom k spôsobu prídelenia pozemku prídelencom nevzniklo medzi nimi podielové spoluvlastníctvo k parcele mpč XXXX v pomere podľa veľkosti ich prídelení. Osobitne je treba zdôrazniť, že nepochopiteľne a nezrozumiteľne je možno chápať výrok rozhodnutia, ktorým prvoinštančný súd zamietol žalobu proti žalovaným 2. až 11. z dôvodu nedostatku pasívnej legítimácie. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť pred rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý konal už bez týchto účastníkov. Ide o zásadné porušenie procesných ustanovení ohľadom účastníkov konania. Pri určovacej žalobe musí byť účastníkom konania každý, kto je takýmto rozhodnutím dotknutý. Pri určovacej žalobe, kde sa vlastne rozhoduje aj o hranici pozemkov, musí byť účastníkom konania aj vlastník susediaceho pozemku. Okrem toho sa zdá, že súd opomenul rozhodnúť o žalobe proti žalovanému v 1. rade. Paradoxne vyznieva aj tá skutočnosť, že po podaní odvolania zo dňa 21. 2. 2022 bol spis dňa 18. 8. 2022 postúpený Krajskému súdu v Prešove a keďže po tom, čo napriek uplynutiu ďalších desiatich mesiacov krajský súd o odvolaní nerozhodol, sa dovolatelia informovali, v akom štádiu je rozhodovanie o ich odvolaní, bol im doručený list - odpoveď Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 6. 2023, z ktorého vyplývalo, že zo senátu bola vylúčená JUDr. Daniela Babinová. Odvolatelia zistili, že táto sudkyňa je manželkou právneho zástupcu žalobcov JUDr. Vladimíra Babina.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalobcovia si mali podľa názoru dovolateľov uplatniť reštitučný nárok, uplatneniu ich nároku nebránila žiadna objektívna skutočnosť. Ústavný súd SR v Náleze ÚS SR 460/2017 vyvodil záver, že v prípade, ak nie je riadne a včas uplatnený reštitučný nárok, nemala byť otvorená cesta na uplatnenie určovacej žaloby, v takom prípade by mala prevážiť zásada „vigilantibus iura“ nad nedbanlivosťou žalobcov. Vývoj riešenia kolízie reštitučnej a určovacej žaloby v súdnej teórii aj praxi je jednoznačný, po uplynutí reštitučných lehôt už nie je možné uplatniť si všeobecnou vlastníckou žalobou určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Reštitučné predpisy majú povahu lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý predstavuje lex generalis.

4. Žalobcovia sa k dovolaniu žalovaných vyjadrili písomne, navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaných zamietol ako nedôvodné postupom podľa ustanovenia § 448 CSP, uplatniac si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

13. Dovolatelia prípustnosť podaného dovolania vyvodzovali v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

14.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia ale nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Na druhej strane, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Dovolatelia prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces opreli o tvrdenie, že rozhodnutia súdov sú zmätočné a nepreskúmateľné, neodpovedajú na všetky otázky, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Konkrétne možno dovolacie námietky zhrnúť do týchto bodov: 1/ námietka aplikácie ustanovení § 123, § 126 a § 132 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. bez toho, aby súdy zdôvodnili, prečo ich aplikovali na právne vzťahy, ktoré vznikli v roku 1948, teda počas platnosti uhorského obyčajového práva, čím dovolatelia namietali právny titul vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti na strane právneho predchodcu žalobcov. 2/ Súd dostatočne neodôvodnil, prečo sporný pozemok ohraničil tak, ako to urobil, napriek tomu, že sa v spise nachádza viacero dôkazov o tom, že výmery jednotlivých prídelcov neboli nikdy rozmerané, boli vytvorené z jednej parcely - mpč XXXX a sami prídelcovia ešte v roku 1957 kontaktovali radu MsNV o vymeranie prídelov po dekonfiškácii, lebo majú medzi sebou spory. 3/ Súd sa mal zaoberať tým, či vzhľadom k spôsobu pridelenia pozemku prídelcom nevzniklo medzi nimi podielové spoluvlastníctvo k parcele mpč XXXX v pomere podľa veľkosti ich prídelov. 4/ Za nepochopiteľný a nezrozumiteľný považujú výrok rozhodnutia, ktorým prvoinštančný súd zamietol žalobu proti žalovaným 2. až 11. z dôvodu nedostatku pasívnej legítimácie, súd tiež opomenul rozhodnúť o žalobe proti žalovanému v 1. rade. 5/ Posledná procesná námietka sa týka skutočnosti, že až po uplynutí desiatich mesiacov bola zo senátu vylúčená JUDr. Daniela Babinová, ktorá je manželkou právneho zástupcu žalobcov.

17. K dovolacím námietkam 1/ a 3/ dovolací súd v prvom rade uvádza, že dovolatelia môžu urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania výlučne také námietky, ktoré už uplatnili v odvolacom konaní. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

18. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárnym, čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku

(úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

19. V danej veci z obsahu odvolania žalovaných proti rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalovaní namietali, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal dôsledne s otázkou, kto má byť účastníkom konania, podľa žalovaných mali nimi byť aj pôvodní žalovaní 2. až 11. Za podstatnú spornú skutočnosť považovali to, ktorej časti pridelených parciel boli vlastními pôvodní prídelcovia a ktoré parcely teda ich právni nástupcovia zdedili, resp. majú patriť do dedičstva po pôvodných prídelcoch. Ďalej namietali nekritické prijatie záverov znaleckého posudku znalca F.. Z. G. a záver súdu o vyčlenení časti pôvodnej mpč. XXXX v prospech žalobcov. Súd mal vykonať konfrontáciu znalcov F.. G. a F.. Š., K., súd však vôbec neprihliadol na nimi predložený posudok F.. Š., K.. Žalovaní navrhli žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena. Žalovaní teda v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nenamietali právny titul vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti na strane právneho predchodcu žalobcov, ani otázku prípadného vzniku podielového spoluvlastníctva k predmetnej parcele mpč XXXX.

19.1. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní pritom vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal. Nedávalo by totiž žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by dovolací súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejmá), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom.

20. V posudzovanom prípade ide o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelym (vigilantibus iura scripta sunt). Ak potom dovolatelia uvedené námietky (argumentáciu) zakladajúce prípustnosť a dôvodnosť dovolania neuplatnili v odvolacom konaní, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto rozsudku odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne napr. 8Cdo/8/2020, 9Cdo/132/2020).

21. Z uvedeného plyní záver, že dovolací súd sa nemohol zaoberať dôvodnosťou dovolacej argumentácie dovolateľov, podľa ktorej sa súdy nižších inštancií nezaoberali otázkou právneho titulu vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti na strane právneho predchodcu žalobcov, ani otázkou prípadného vzniku podielového spoluvlastníctva k predmetnej parcele mpč XXXX.

22. K dovolacej námietke 2/ o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že hoci k porušeniu práva na spravodlivý proces môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

23. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožniac sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Treba mať na pamäti, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované

náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

24. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP) v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaných, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovaných.

25. Pre meritórne vyhovujúce rozhodnutie súdov nižších inštancií bolo kľúčové skutkovo ustáliť, ktorá časť pôvodnej parcely mpč XXXX má patriť do dedičstva právnych predchodcov žalobcov, reagujúc pritom na obranu žalovaných, ktorí namietali, že v minulosti nikdy nedošlo k reálnemu rozdeleniu spornej nehnuteľnosti medzi jednotlivých prídelcov. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že súd prvej inštancie k tejto kľúčovej otázke vykonal podrobné a rozsiahle dokazovanie zosumariované v bodoch 7. až 7.21 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pričom následne v bodoch 9. až 12. odôvodnenia dal dostatočnú odpoveď na všetky podstatné otázky prejednávanej veci, dovolací súd preto v podrobnostiach odkazuje na tieto časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Rovnako odvolací súd dostatočne reagoval na odvolaciu námietku odvolateľov v bode 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

26. Nemožno považovať za procesnú vadu konania skutočnosť, že dovolatelia sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnili a že odvolací súd nehodnotil dôkazy a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolatelia so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasili a nestotožnili sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27. K dovolacej námietke 4/ o nezrozumiteľnosti zamietnutia žaloby proti žalovaným 2. až 11. z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, ako aj opomenutím rozhodnúť o žalobe proti žalovanému 1., dovolací súd v prvom rade uvádza, že subjektom oprávneným podať odvolanie a následne dovolanie proti zamietajúcej časti žaloby je výlučne strana, v neprospech ktorej je toto rozhodnutie. Dovolatelia neargumentovali a ani nepreukázali, v čom sa ich toto rozhodnutie mohlo negatívne dotknúť. Odvolací súd v bode 9. odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil, prečo vo vzťahu k pôvodným žalovaným 2. až 11. neuskutočnil meritórny odvolací prieskum. Ani prípadné procesné pochybenie spočívajúce v opomenutí rozhodnúť o žalobe proti žalovanému 1. nemá žiaden dopad na právne postavenie dovolateľov.

28. K dovolacej námietke 5/, že až po uplynutí desiatich mesiacov bola zo senátu odvolacieho súdu vylúčená JUDr. Daniela Babinová, ktorá je manželkou právneho zástupcu žalobcov, považuje dovolací súd za podstatné, že uvedená sudkyňa sa nepodieľala na rozhodovaní o odvolaní žalovaných proti rozsudku súdu prvej inštancie. Časové hľadisko jej vylúčenia z rozhodovania v tomto prípade nemalo žiadnu podstatnú relevanciu, od pridelenia spisu pôvodnému senátu až do vylúčenia uvedenej sudkyne neboli zo strany tohto senátu realizované žiadne úkony.

29. Berúc do úvahy vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľmi namietané vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie dovolateľov v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

30. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k

posúdeniu dovolania z hľadiska dovolateľmi namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

31. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je odvolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

33. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

34. Dovolatelia k uplatnenému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci namietali, že v prípade, ak nie je riadne a včas uplatnený reštitučný nárok, nemala byť otvorená cesta na uplatnenie určovacej žaloby.

35. K tejto časti dovolania dovolací súd opätovne poukazuje na princíp subsidiarity dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, a to tak z procesného hľadiska - teda že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu, ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

36. Všeobecne princíp subsidiarity vychádza z toho, že najlepšie postaveným k plneniu úloh sú najnižšie články hierarchie súdov; vyššie články systému zasahujú len vtedy, kedy už prípad nemôže byť riešený na úrovni článku nižšieho. Ide o všeobecný princíp organizácie celej spoločnosti a súdnictva osobitne.

37. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu tak byť v prípade, ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania; v takom prípade strana sporu mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, ale keď tak neurobila, hoci tak urobiť mohla a mala, predmetná otázka sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. V tomto prípade odvolací súd neposudzoval žalobcami nastolenú otázku, a preto sa jej preskúmania nemôžu úspešne domáhať v dovolacom konaní.

38. Pokiaľ dovocatelia namietali nesprávny právny záver odvolacieho súdu pri posúdení prípustnosti určovacej žaloby, v danej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu i obsahu odvolania žalovaných nevyplýva, že by rovnakú argumentáciu, akú uplatnili v odvolaní, uplatnili i v odvolacom konaní a tak dovolaciemu súdu umožnili zaujať k tejto právnej argumentácii vlastné stanovisko. Táto dovolacia argumentácia žalobcov preto nemohla byť spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu. Z toho plynie záver, že žalovaní dovolací dôvod v zmysle § 432 CSP nevy vymedzili zákonu zodpovedajúcim spôsobom,

čo je dôvodom pre odmietnutie tejto časti dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

39. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných v časti, v ktorej namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

40. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.